

**TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
STALNA SLUŽBA U KARLOVCU
47 000 KARLOVAC**

Zagreb, 8. rujna 2025. godine

Posl. br.: St-3052/2024

DUŽNIK:

A-MORE YACHTS d.o.o., Zagreb, Ulica Vojina Bakića 10, OIB: 44800651850, koje zastupa punomoćnik Juraj Blažičko, odvjetnik u Zagrebu, Antuna Bauera 2

PODNEŠAK

dužnika

2x; punomoć u spisu

Dužnik je zaprimio podnesak vjerovnika Michaela Steinmanna od 20. kolovoza 2025. godine te vjerovnika Luxury Yachting d.o.o. od 19. kolovoza 2025. godine te se u nastavku očituje na iste.

Očitovanje dužnika na navode vjerovnika Michaela Steinmanna (St-3052/2024)

1. Vjerovnik Michael Steinmann u svom podnesku od 21.08.2025.g. tvrdi da je dužnik A-More Yachts d.o.o. navodno pogodio pojedine vjerovnike – konkretno njemu – ponudivši mu povoljnije uvjete u zamjenu za glas za plan restrukturiranja. Dužnik ovakve navode odlučno osporava. Komunikacija gđe. Martine Gajski (članice društva koja drži 100% udjela u dužniku) bila je isključivo usmjerena na realizaciju plana restrukturiranja u najboljem interesu svih vjerovnika, a ne na nezakonito pogodovanje ikome.

2. U predstečajnom postupku dužnik ima pravo i obvezu aktivno tražiti rješenja za pravedno namirenje vjerovnika i osiguranje opstanka društva, što uključuje i otvorenu komunikaciju s vjerovnicima radi pojašnjenja prednosti plana. Ni u jednom trenutku dužnik nije sklopio nikakav tajni ili individualni sporazum koji bi jednog vjerovnika stavio u bolji položaj nauštrb drugih; svi formalni uvjeti plana restrukturiranja jednaki su za vjerovnike unutar iste skupine. Slijedom toga, sama ponuda ili prijedlog rješenja upućen vjerovniku Steinmannu ne predstavlja nedopušteno pogodovanje, već pokušaj pronalaženja optimalnog modela namirenja unutar zakonskih okvira predstečajnog postupka.

3. Vjerovnik Steinmann je jedan od vjerovnika kupaca brodova u izgradnji, čije su tražbine nastale uplatom dijela cijene za naručene brodove. Osnovica tražbine g. Steinmanna jest upravo plaćeni dio ugovorne cijene broda. Njegov interes – koji dijeli s ostalim takvim vjerovnicima – jest dovršetak i preuzimanje naručenog broda umjesto pukog financijskog namirenja. Dužnik ističe da je prema *svim* takvim vjerovnicima (kupcima brodova) nastupao jednako. Plan restrukturiranja nije izdvojio g. Steinmanna kao privilegiranog; naprotiv, on je razvrstan u skupinu “ostalih vjerovnika” zajedno s drugim vjerovnicima i prema svima vrijede isti uvjeti otpisa i otplate.

4. Nadalje, dužnik je svim vjerovnicima-kupcima brodova pristupio s istim ciljem – omogućiti dovršetak plovila. Primjerice, u komunikaciji s g. Steinmannom spominje se da će brod drugog vjerovnika (gospodina Folkoa) biti isporučen kroz nekoliko dana. Taj podatak jasno pokazuje da dužnik provodi plan dovršetka brodova za sve kupce koji su ujedno vjerovnici, a ne samo za g. Steinmanna. Prema tome, Steinmann nije izoliran slučaj niti je stavljen u povlašteni položaj – svi kupci brodova tretiraju se jednako, s krajnjim ciljem da dobiju ugovorene brodove dovršene, ako to okolnosti i financijski okvir restrukturiranja dopuste. Takav pristup u duhu je pravednosti i održivosti – svaki vjerovnik dobiva ono što mu najviše koristi (dovršeni predmet ugovora ili odgovarajuće namirenje), bez diskriminacije.

5. Poruke e-pošte gđe. Martine Gajski od 17. i 19. kolovoza 2025. godine, koje vjerovnik Steinmann prilaže, izvađene su iz konteksta i pogrešno interpretirane. Njihova stvarna svrha nije bila pogodovati Steinmannu, već pojasniti mu izvediv scenarij restrukturiranja kojim bi i on i ostali vjerovnici bili namireni što povoljnije. Također, navedeno je da bi dužnik snosio sve troškove rada na dovršetku broda. Vjerovnik je ovaj prijedlog predstavio kao “tajnu pogodbu”, no uistinu se radi o nastojanju dužnika da ispuni svoju prvotnu ugovornu obvezu prema kupcu-brodovlasniku.

6. Ključno je naglasiti da je gđa. Gajski u istoj komunikaciji jasno istaknula da se ova ponuda temelji na postojanju zainteresiranih investitora koji su se već obvezali doprinijeti budućem poslovanju dužnika ako plan restrukturiranja bude potvrđen. Nadalje, poruke navode i primjer drugog kupca (g. Folkoa) čiji će brod ubrzo biti isporučen, što potvrđuje kako ponuđeni model nije bio namijenjen isključivo Steinmannu, već ilustrira opći plan dužnika da uz pomoć investitora dovrši brodove svim kupcima-vjerovnicima. Namjera poruka bila je motivirati vjerovnika da podrži plan restrukturiranja *shvaćajući da će njegovim uspjehom i on ostvariti svoj cilj (dobiti brod)* – to je u skladu s legitimnim nastojanjima dužnika da osigura podršku plana, a ne dokaz nekakve zavjere ili zakulisne pogodbe. Stavljanje tih poruka izvan šireg konteksta restrukturiranja dovelo je do krivog zaključka da dužnik nekoga favorizira, što jednostavno nije točno. Poruke nisu imale svrhu “potkupljivanja” vjerovnika, već transparentnog informiranja o mogućnostima koje plan pruža uz pomoć predviđenog ulaganja.

7. Analizom sadržaja tih e-mailova vidljivo je da dužnik nije nudio ništa nezakonito: ni otpis Steinmannove tražbine izvan okvira plana, ni isplatu koju drugi ne bi mogli ostvariti. Interpretacija vjerovnika Steinmanna da su te poruke dokaz nezakonitog pogodovanja je neosnovana; ista se treba promatrati kao dio pregovora o restrukturiranju u kojem dužnik traži najbolje rješenje za sve strane. U suštini, svakom vjerovniku iste skupine pružena je informacija ili mogućnost primjerena njegovom

položaju, što nije protuzakonito niti nejednako postupanje, već naprotiv dokaz proaktivnog i dobronamjernog pristupa dužnika.

8. Steinmann u svom podnesku navodi da je dužnik nastojao njega staviti u “bolji tretman nego ostale vjerovnike” i time manipulirati predstečajnim postupkom. Ovakve tvrdnje su činjenično i pravno neutemeljene. Kao prvo, Steinmann nije dobio nikakav formalno povoljniji položaj u odnosu na ostale vjerovnike u okviru predstečajnog postupka. Svi vjerovnici razvrstani u skupinu “ostalih” imaju jednake uvjete po planu (75% otpisa i 25% isplate kroz rate). Ni g. Steinmann niti itko drugi nije izuzet iz tih uvjeta planom restrukturiranja. Prema tome, u samom planu restrukturiranja – koji je jedini mjerodavan dokument za prava vjerovnika – nema nikakve razlike ili pogodnosti za Steinmanna u usporedbi s drugima.

9. Dalje, komunikacija koju Steinmann spominje bila je neformalna ponuda rješenja uvjetovana uspjehom plana i dolaskom investicije, a ne pravno obvezujući poseban ugovor koji bi zaobišao plan. Steinmann nije stavljen ni u kakav “bolji položaj” u smislu čl. 61. st. 3. t. 3. Stečajnog zakona (SZ) – ta odredba zabranjuje nedopušteno postizanje prihvata plana restrukturiranja stavljanjem pojedinih vjerovnika u povoljniji položaj. U ovom slučaju nije došlo do prihvata plana nedopuštenim sredstvima. *Plan još nije ni izglasan ni potvrđen*, a dužnikova komunikacija s vjerovnikom spadala je u pokušaj dogovora unutar zakonskih okvira. Za svaki dogovor s pojedinačnim vjerovnikom vrijedi da mora biti u skladu s planom restrukturiranja ili financiran dodatnim sredstvima kako ne bi oštetio ostale – upravo toga se dužnik i drži.

10. Što se tiče optužbi za manipulaciju postupkom, dužnik podsjeća da *predstečajni postupak sam po sebi predviđa interakciju i pregovore* s vjerovnicima. Nema ničeg nezakonitog u tome da dužnik aktivno traži podršku vjerovnika za plan, dapače to je uobičajena i poželjna praksa u restrukturiranjima. Manipulacijom bi se moglo smatrati jedino postupanje koje grubo krši načela jednakosti i transparentnosti – primjerice, *prisila, prijevara ili formalno favoriziranje određenih vjerovnika*. U ovom slučaju, ništa od toga se nije dogodilo. Cjelokupan postupak vođen je transparentno uz nadzor suda i povjerenika, a sve ključne informacije (plan restrukturiranja, njegove izmjene, financijski podaci) dostupne su vjerovnicima putem e-oglasne ploče i drugih sredstava. Vjerovnik Steinmann imao je priliku sudjelovati na ročištima, osporavati plan i iznijeti svoje primjedbe, što je i učinio. To pokazuje da postupak teče zakonito i pod kontrolom suda, bez ikakve “tajne režije” od strane dužnika.

11. Napominjemo i da Steinmannove tvrdnje kako ovo “nije prvi put” da mu je dužnik pristupio s posebnom ponudom (insinuirajući sustavno nedopušteno postupanje) nisu potkrijepljene dokazima o ikakvom ranijem nezakonitom djelu. Dužnik je tijekom cijelog postupka postupao u dobroj vjeri, nastojeći postići što povoljniji plan za sve. Svaki kontakt s vjerovnicima imao je za cilj razjašnjenje plana restrukturiranja ili pronalaženje rješenja za eventualne probleme – ništa od toga ne predstavlja manipulaciju, već legitimno vođenje predstečajnog postupka. Stoga se prijedlog vjerovnika Steinmanna da se odbije potvrda plana zbog navodne manipulacije ne može opravdati niti činjenično niti pravno.

12. Vjerovnik Steinmann dovodi u pitanje vjerodostojnost predloženog plana restrukturiranja jer se u njemu ne spominju konkretni investitori od čijeg ulaganja očito ovisi provedba plana. Istina je da plan restrukturiranja, objavljen 30. lipnja 2025. (izmijenjen 25. srpnja 2025.), nije imenovao investitore poimence. Razlog tome su ugovori o povjerljivosti (NDA) koje je dužnik sklopio s potencijalnim investitorima tijekom pregovora. Takvi NDA ugovori standardna su poslovna praksa i sprječavaju rano otkrivanje identiteta i detalja ulaganja prije nego što dogovor bude konačan. To, međutim, *ni na koji način ne umanjuje ozbiljnost ni izvedivost plana*. Naprotiv, činjenica da je gđa. Gajski u komunikaciji navela postojanje investitora spremnih podržati plan svjedoči da su pregovori u podmakloj fazi i da konkretna financijska injekcija postoji u pozadini restrukturiranja.

13. Plan restrukturiranja ostaje vjerodostojan i zakonit iako ne navodi imena investitora. Prema zakonu, plan mora sadržavati ključne mjere restrukturiranja i projekcije održivosti poslovanja, ali nije nužno da javno otkrije identitet svakog potencijalnog financijera prije vremena – posebno ako to može kompromitirati dogovor. U ovom slučaju, plan predviđa dokapitalizaciju ili sličan oblik ulaganja kojim bi se osiguralo financiranje dovršetka brodova i servisiranje obveza prema vjerovnicima. To je u planu izraženo kroz predviđene mjere (iako investitori nisu imenom navedeni). Nadalje, dužnik je spreman – čim to bude pravno moguće i u skladu s NDA – predložiti sudu i vjerovnicima detalje o investitorima koji stoje iza plana. Takva transparentnost će biti omogućena kada se neće kršiti ugovorne obveze povjerljivosti. Time će se otkloniti svaka sumnja u pogledu investitorske potpore.

14. Zaključno, postupci dužnika u cijelosti su usklađeni sa Stečajnim zakonom. Niti jedna od zakonskih osnova za uskratu potvrde predstečajnog plana (čl. 61. st. 3. SZ) ne stoji u ovom slučaju: sadržaj plana je zakonit, prihvrat plana se ne traži nedopuštenim radnjama, a izgledi za uspjeh plana postoje. Postupak je vođen transparentno i po pravilima (čl. 60. SZ i dr.), uz jednaku zaštitu prava svih vjerovnika.

15. Iz svega navedenog, predlažemo da sud odbije navode vjerovnika Steinmanna kao neosnovane, te da omogući nastavak postupka prema zakonu – što uključuje glasovanje o planu restrukturiranja i, uz očekivanu većinu glasova, njegovu potvrdu u zakonskom roku. Time će se najbolje zaštititi zajednički interes svih vjerovnika, uključujući i samog g. Steinmanna, kroz ostvarenje održivog restrukturiranja dužnika.

Očitovanje na navode vjerovnika Luxury Yachting d.o.o. i dr.

16. Vjerovnici tvrde da je dužnik prezadužen u smislu čl. 7. SZ te da zbog toga predstečajni postupak treba obustaviti. Također navode da popis imovine nije istinit i provjeren. Dužnik navedeno u cijelosti osporava. Točno je da omjer obveza i imovine društva trenutno nije povoljan; no sam Stečajni zakon predviđa da prezaduženost nije razlog za stečaj ako postoje razumne pretpostavke da će dužnik nastavkom poslovanja uredno ispunjavati obveze. U konkretnom slučaju, predloženi plan restrukturiranja upravo osigurava uvjete za uredno podmirivanje obveza – kroz smanjenje duga,

reprogram preostalog duga i povećanje likvidnosti iz poslovanja. Stoga se, sukladno čl. 7. st. 2. SZ, ne može tvrditi da je prezaduženost “nepremostiva” ili da automatizmom mora doći do stečaja. Predstečajni postupak je i zamišljen kao način da se izbjegne stečaj unatoč trenutnoj prezaduženosti, ako se vjerovnici uspiju dogovoriti o otpustu dijela potraživanja i nastavku rada društva.

17. Što se tiče prikaza imovine, sva imovina iskazana na realan i zakonit način, uz eventualne konzervativne prilagodbe vrijednosti radi točnijeg financijskog prikaza. Vjerovnici insinuiraju da imovina nije provjerena niti dovoljno dokazana. Ovdje ponovno ističemo ulogu predstečajnog povjerenika i samog Suda: odredbama SZ predviđeno je da povjerenik ispita popis imovine, a također su u tijeku bili postupci osiguranja dokaza gdje su vještaci popisivali i procjenjivali određene stavke proizvodnje u tijeku. Dužnik nema saznanja da je ijedan od tih postupaka pokazao manjak imovine; da jest, vjerovnici bi to priložili (umjesto samo paušalno tvrditi). Ističemo da je dužnik dostavio ažurirani popis imovine u sklopu treće revizije plana, te da se povjerenik na njega nije očitovao s primjedbama. Konkretna sumnja da je “proizvodnja u tijeku” nerealna već je obrađena – ti nedovršeni brodovi postoje, nalaze se u hali u Dugopolju i neki su od njih pod nadzorom su sudskih mjera osiguranja, što znači da nisu otuđeni niti skriveni. Jednako tako, sva ostala imovina (materijali, alati, prava intelektualnog vlasništva itd.) uredno je popisana. Vjerovnici nisu pružili niti jedan konkretan primjer nepostojeće stavke imovine – osim osporavanja statusa nedovršenih brodova, što je pravno razjašnjeno. Prema tome, smatramo da su tvrdnje o neistinitosti popisa imovine neosnovane.

18. Nadalje, vjerovnici tvrde da plan “ne sadrži niti jednu konkretnu mjeru” te da je pun općenitih izjava bez mjerljivih osnova. Kao što je već gore detaljno obrazloženo, plan sadrži čvrste i specifične mjere restrukturiranja (financijskog i operativnog). Ovdje ćemo ukratko rezimirati ključne: financijske mjere uključuju otpis 75% potraživanja vjerovnika i reprogram preostalih 25% na 82 rate, konverziju dijela duga u vlasnički kapital (za vjerovnike koji pristanu, čime se dodatno smanjuje teret obveza), mogućnost novog financiranja kroz dokapitalizaciju (već objašnjeno), te prodaju imovine koja nije nužna za nastavak djelatnosti. Operativne mjere obuhvaćaju dovršetak započetih projekata (što će generirati prihode i zadovoljiti potraživanja kupaca), fokus na manje serije brodova uz niži trošak, optimizaciju troškova, uvođenje strože financijske kontrole i informatizacije, te potrebne kadrovske promjene. Sve ove mjere imaju procjenu učinka u planu – npr. očekivani priljev od prodaje imovine kvantificiran je (uz konzervativnu pretpostavku), očekivana ušteda od operativnih rezova također. Plan ne navodi imena poslovnih partnera ili tržišta poimence jer to nije niti uobičajeno (poslovne tajne), ali daje orijentaciju: dužnik će se orijentirati na EU tržište malih luksuznih jahti i tzv. “custom-made” segmente, gdje je dosad imao najviše upita. Vjerovnici su u pravu da se plan može primijeniti i na druge djelatnosti kad je riječ o općim frazama – no to je zato što svaki plan restrukturiranja ima neke univerzalne mjere (redukcija troškova, povećanje prodaje, digitalizacija i sl. su opći pojmovi, ali iza njih stoje konkretni sadržaji prilagođeni ovom konkretnom slučaju). To ne znači da plan nije prilagođen specifično A-More Yachts – dapače, u detaljnoj razradi mjere su sasvim vezane uz brodogradnju.

19. Također, navod da plan ne sadrži pokazatelje temeljem kojih su rađene projekcije nije točan. Pokazatelji i pretpostavke su navedeni u tekstu (primjerice, pretpostavka stope rasta prihoda od 5% godišnje, smanjenja troškova materijala za 20% nakon restrukturiranja, itd.), možda ne u obliku formule ali opisno. U prilogu financijskih tablica dani su i komentari na projekcije koji čine dio plana.

20. U pogledu konkretnih mjera restrukturiranja, dužnik naglašava da je plan izrađen uz stručno savjetovanje i da nije istina da se svodi na formalno zadovoljavanje procedure. Naprotiv, cilj plana je stvarno održiv biznis model: A-More Yachts ima jedinstven proizvod (inovativan dizajn jedrilice proizvedene u vakumskoj infuziji visoke kvalitete i s mogućnošću prilagodbe svakom pojedinom klijentu (semi-custom) koji je privukao pažnju globalne zajednice, i uz riješene dugove te manjim prilagodbama poslovanja, dužnik vjeruje da može uspješno poslovati. Dakle, plan NIJE samo kupovanje vremena do stečaja; on je realan pokušaj izbjegavanja stečaja. To što su vjerovnici skeptični razumijemo, ali skepsa nije činjenica – činjenice su da plan ima matematiku i strategiju, a da su vjerovnici slobodni procijeniti žele li mu dati povjerenje. Mnogi od njih i jesu.

21. Ovi vjerovnici dalje navode kako “imaju opravdan razlog vjerovati” da je dužnik veliki dio poslovanja obavljao izvan knjigovodstva, da su sredstva vjerovnika nestala, da brodovi koji su trebali biti završeni nisu te da je isti trup broda više puta prodavan različitim vjerovnicima. Ove optužbe dužnik najoštrije opovrgava. Radi se o vrlo ozbiljnim insinuacijama koje apsolutno nisu dokazane niti potkrijepljene konkretnim primjerima ili dokazima.

22. Prvo, vezano uz tvrdnju o “poslovanju izvan službenih evidencija”, Dužnik posluje od osnutka kao društvo s ograničenom odgovornošću i vodi poslovne knjige u skladu sa Zakonom o računovodstvu. Sve uplate vjerovnika-kupaca brodova evidentirane su u računovodstvu (u analitičkim kontima avansa kupaca, kasnije pretvorene u obveze prema kupcima nakon raskida ugovora). Također, svi izdaci za nabavku materijala i usluga za gradnju brodova uredno su knjiženi. Tvrdnja da je “znatan dio poslovanja” bio izvan knjiga promašena je – predstečajni postupak je obuhvatio cjelovito financijsko stanje društva, uključujući sve obveze koje su vjerovnici prijavili. Ako je nešto bilo “izvan evidencije”, ti vjerovnici ne bi ni uspjeli prijaviti tražbine jer iste ne bi formalno postojale. No ovdje su prijavljene tražbine kupaca u visokim iznosima – dakle sve je priznato. Niti jedan vjerovnik ne tvrdi da ima još neku tražbinu koju dužnik “nije knjižio” i koju nije mogao prijaviti. Također, dužnik napominje da su apsolutno svi vjerovnici koji su prijavili svoju tražbinu bili navedeni u dužnikovoj prijavi obveza u identičnom ili gotovo identičnom iznosu (razlika se mogla pojaviti u obliku kamata i slično). Prema tome, nema govora da postoji skriveni dug. Jednako tako, prihodi i primici – da je bilo nekih tajnih prodaja ili neknjiženih uplata, društvo ne bi ni zapalo u ove probleme likvidnosti. Upravo suprotno: problemi su nastali jer neke ugovorene uplate od kupaca NISU ostvarene (kupci prestali plaćati rate kad su rokovi probijeni), a troškovi su zbog situacije na tržištu nakon COVID krize eskalirali – i to je sve transparentno vidljivo u financijskim izvještajima (rashodi premašuju priljeve, gubitak itd.).

23. Drugo, “značajna sredstva uložena od strane vjerovnika nisu vidljiva u imovini dužnika” Objašnjenje je jednostavno: tim sredstvima su financirani troškovi proizvodnje (materijali, rad, režije) koji su dijelom ugrađeni u nedovršene brodove (imovina), a dijelom potrošeni na troškove rada i poslovanja (što se ne reflektira kao opipljiva imovina, već je izgubljeno kroz poslovni gubitak ako projekt nije dovršen na vrijeme). To ne znači da su sredstva pokradena – većina je utrošena u konkretne trupove koji postoje, a ostatak na pokrivanje fiksnih troškova društva tijekom gradnje (plaće radnika, najam pogona, komunalije, usluge dobavljača, itd.). Nažalost, zbog složenosti i kašnjenja, došlo je do toga da su sredstva potrošena, a brodovi nisu dovršeni – što je poslovni neuspjeh, ali ne i kazneno djelo.

24. Treće, status brodova u izgradnji: Vjerovnici kažu da brodovi koji su trebali biti u završnoj fazi nisu, te da njihova lokacija i status nisu potvrđeni, “što potvrđuju provedeni postupci osiguranja dokaza”. Dužnik sudjeluje u postupcima osiguranja dokaza koji su bili određeni. Ti postupci (koliko je dužniku poznato) uključivali su izlazak sudskog vještaka u pogon radi utvrđivanja zatečenog stanja brodova. Vještak je utvrdio da brodovi nisu dovršeni (što svi znaju) i fotografirao / popisao njihove serijske brojeve, lokaciju i stupanj gotovosti. Time je zapravo pobijena teza nekih vjerovnika da “brodova nema” – brodovi su tamo, samo nisu dovršeni. Ako su vjerovnici očekivali gotov proizvod, naravno da su nezadovoljni što to nije ostvareno; ali to ne znači da je dužnik počinio nedjelo, već da je zapao u financijske poteškoće te nije mogao dovršiti projekte u roku. Postupci osiguranja dokaza imaju svrhu osigurati da se stanje ne promijeni – i dužnik se toga drži, ti nedovršeni brodovi stoje u hali pod sudskim pečatom i čekaju rasplet. Dakle, ti dokazi štite i vjerovnike i dužnika da imovina ne bi bila otuđena. Nejasno je stoga na što vjerovnici ciljanju: oni su sami tražili mjere osiguranja i dobili ih; dužnik ih poštuje – imovina je očuvana. U planu restrukturiranja računamo upravo na tu imovinu (dovršiti je ili prodati) da se vjerovnici namire. Prema tome, postupci osiguranja dokaza zapravo idu u prilog planu jer osiguravaju da neće biti skrivenih gubitaka imovine.

25. u pogledu najozbiljnije insinuacije: “isti trup broda više puta prezentiran različitim vjerovnicima kao predmet zasebne kupoprodaje.” Ovo je posve netočno. Svaki kupoprodajni ugovor o brodu kojeg je dužnik sklopio imao je jedinstveni predmet – ili se radilo o različitim serijskim brojevima trupa ili o različitim fazama projekta. Niti jedan isti serijski broj trupa nije prodan dvaput. Moguće je da je došlo do zabune: dužnik je razvijao jedan prototip broda i pokazivao ga raznim potencijalnim kupcima kao model, ali to ne znači da je taj jedan brod svima prodan. Dužnik ima svu dokumentaciju koja može potkrijepiti koji kupac je uplatio za koji trup. Ovdje se radi o nadasve paušalnoj optužbi bez dokaza. Isto tako dužnik, iako to nije uobičajena praksa u brodogradnji, dozvoljava kupcima plovila dolazak u brodogradilište (mnogi od njih dolaze na tjednoj ili mjesečnoj bazi). Tijekom tih posjeta oni snimaju razna plovila i faze dovršenosti istih. Želimo naglasiti da u brodogradnji malih jedrilica kakve tvrtka A-More Yachts proizvodi klijent vidi plovilo isključivo kada je ono gotovo i spremno za isporuku što kod nas nije slučaj čime dužnik dokazuje izrazito visoku razinu transparentnosti.

26. Vezano uz sumnje vjerovnika u manipulaciju glasovima i priznavanje tražbina povezanim osobama: Povezane osobe (npr. srodnici vlasnika, ili njegova druga društva) koje su vjerovnici u postupku imaju prijavljene tražbine koje su realne – uglavnom se radi o pozajmicama društvu u trenucima kad je društvo bilo u krizi, ili o ostalim osnovama (npr. Uplate avansa za izgradnju broda) isplate koje su privatno izvršili za obveze društva, pa su regresni vjerovnici). Te tražbine su bile poznate svim vjerovnicima jer su objavljene na popisu prijavljenih tražbina; povjerenik ih je provjerio i nisu bile sporne na ročištu za utvrđenje. Prema tome, njihov pravni status vjerovnika je legitiman. Stečajni zakon ne pravi razliku u pravu glasa između povezanih i nepovezanih vjerovnika – svatko tko ima utvrđenu tražbinu ima pravo glasati, osim eventualno u slučaju da bi se radilo o npr. tražbini stečenoj zloporabom u postupku (što ovdje nije slučaj). Optužba da povezani vjerovnici čine “ključan broj glasova” implicira da im treba oduzeti pravo glasa kako plan ne bi bio izglasan. Takav pristup bio bi suprotan temeljnim načelima jednakog tretmana vjerovnika. Povezani vjerovnici također trpe gubitke (planom se i njihova potraživanja prepolovljuju ili otpisuju 75% kao i ostalima). Usto, njihovi glasovi nisu dovoljni za

postizanje potrebne većine bez podrške neovisnih vjerovnika – dakle, nije točno da oni “manipuliraju ishodom”. Oni čine dio glasova i razumljivo je da podržavaju plan (jer vide budućnost u nastavku poslovanja).

27. Što se tiče izmjena plana radi prilagodbe razreda vjerovnika, plan je izmijenjen prije glasanja, ne “nakon što su glasovi bili dani” kako pogrešno navode vjerovnici.

28. Vjerovnici Luxury Yachting d.o.o. i dr. zaključuju da, s obzirom na sve njihove navode, jedino rješenje vide u obustavi predstečaja i pokretanju stečajnog postupka. Dužnik smatra da je takav zahtjev neutemeljen i preuranjen. Kao što je obrazloženo, zakonski uvjeti za obustavu predstečaja nisu ispunjeni. Sud, prema čl. 64. SZ, može obustaviti predstečajni postupak ako utvrdi da ne postoji predstečajni razlog ili u drugim taksativno navedenim slučajevima. Predstečajni razlog ovdje postoji – dužnik je bio u stanju prijeteće nesposobnosti za plaćanje (što je i bio temelj za otvaranje postupka). To stanje se nije pretvorilo u trajnu nesposobnost ili bezizlaznu prezaduženost, jer se postupak i procesi aktivno odvijaju i idu ka svom cilju. Također, nije točno da vjerovnici neće prihvatiti plan, indikacije glasanja pokazuju značajnu podršku planu. Ovi vjerovnici su glasni protivnici, ali oni ne čine većinu vjerovnika po iznosu potraživanja, niti mogu govoriti u ime svih. Stoga argument “nastavak predstečaja predstavlja ozbiljan rizik za prava vjerovnika” ne stoji.

29. Otvaranje stečajnog postupka u ovom trenutku bilo bi štetno za vjerovnike i nepotrebno. U stečaju, imovina dužnika (uključujući nedovršene brodove) prodavala bi se na brzu ruku i vjerojatno za znatno niže iznose. Troškovi stečaja dodatno bi umanjili ionako oskudnu masu. Mnogi vjerovnici ostali bi namireni minimalno (ako uopće). S druge strane, potvrdom predstečajnog plana, vjerovnici odmah ostvaruju djelomično namirenje (kroz prebijanje duga s imovinom kod onih s izlučnim pravima, kroz eventualne cesije ili udjele kod drugih, itd.), a ostatak dugova imaju šansu naplatiti kroz nekoliko godina iz poslovanja koje će se nastaviti. Važno je istaknuti da predstečajni plan ima podršku i ključnih dionika poput radnika. Tu je i podrška dijela dobavljača koji su spremni nastaviti suradnju ako plan prođe (što je preduvjet održivosti poslovanja). Opći interes govori u prilog restrukturiranju, ne likvidaciji.

30. Nadalje, i sam Stečajni zakon promiče duh spašavanja poslovnog subjekta ako ima izgleda. Čl. 2. SZ navodi da je cilj predstečaja održavanje djelatnosti dužnika uz sprječavanje nesposobnosti za plaćanje. U EU pravu i praksi se daje prednost restrukturiranju pred likvidacijom, kad god je to razumno moguće. Ovdje je to moguće i razumno. Ništa ne sprječava sud da, ukoliko se plan ipak ne bi provodio kako je predviđeno, naknadno pokrene stečaj – dakle, vjerovnici imaju “osiguranje” da se ne mogu beskonačno otežati stvari na njihovu štetu. Ali dok god postoji volja većine vjerovnika za plan i dok plan nudi bolje izgleda, nema pravnog ni činjeničnog temelja za prekid postupka sada.

31. Stoga dužnik predlaže da Sud odbije prijedlog ovih vjerovnika za obustavu predstečajnog postupka i otvaranje stečaja kao neosnovan. Ništa od navoda ovih vjerovnika ne ukazuje na takve nepravilnosti koje bi onemogućile nastavak predstečaja ili potvrdu plana restrukturiranja, tim više što vjerovnici za svoje tvrdnje nisu priložili nikakve dokaze.

32. U svjetlu svega navedenog, predlaže se Sudu uvažiti ovo očitovanje dužnika te odbiti prigovore vjerovnika Steinmanna, Luxury Yachting d.o.o. i drugih, odnosno ne obustaviti predstečajni postupak, već omogućiti da se postupak dovede do faze glasovanja i potvrde plana restrukturiranja. Time će se najbolje zaštititi zajednički interes vjerovnika u maksimizaciji svojih namirenja, u skladu s načelima Stečajnog zakona.

A-MORE YACHTS d.o.o.,
koje zastupa: